

30 Ιουνίου, 1995

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΜΠΟΡΙΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΤΔ,

*Εφεσιβλήτων.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 8377).*

Πολιτική δικονομία — Διακοπή διαδικασίας (discontinuance) — Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας Δ. 15 — Συνέπειες απόσυρσης αγωγής με άδεια ή χωρίς άδεια του Δικαστηρίου — Χρόνος απόσυρσης και συνέπειες.

Δεδικασμένο — Διακοπή διαδικασίας (discontinuance) — Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας Δ. 15 — Προϋποθέσεις δημιουργίας δεδικασμένου — Απόσυρση αγωγής με άδεια του Δικαστηρίου — Άσκηση διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου — Συνέπειες απόσυρσης αγωγής χωρίς άδεια του Δικαστηρίου — Δικαίωμα του ενάγοντα να αποσύρει αγωγή — Συνέπειες αναλόγως του σταδίου της διαδικασίας.

Ο εφεσείων καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, εναρκτήρια αίτηση ζητώντας να χαρακτηριστεί σαν πληγείς οφειλέτης. Κατά την ημερομηνία ακρόασής της, την απέσυρε ανεπιφύλακτα. Σε μεταγενέστερο χρόνο, καταχώρησε δεύτερη παρόμοια αίτηση, την οποία απέσυρε και πάλι αφού συμπληρώθηκαν οι γραπτές προτάσεις και ορίστηκε για ακρόαση. Εκείνη την ημέρα ο δικηγόρος του, ζήτησε άδεια “όπως αποσύρει την αίτηση”. Η δικηγόρος των εφεσιβλήτων ζήτησε έξοδα και το Δικαστήριο σημείωσε ότι “κατά συνέπειαν η αίτηση απορρίπτεται” και επεδίκασε έξοδα.

Για τρίτη φορά ο εφεσείων καταχώρησε παρόμοια αίτηση, διεκδικώντας την ιδιότητα του πληγέντος οφειλέτη. Οι εφεσιβλήτοι υποστήριξαν ότι το θέμα που είχε εγερθεί, ήταν δεδικασμένο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι πράγματι δημιουργήθηκε

δεδικασμένο και απόρριψε την αίτηση.

Ο εφεσείων αμφισβήτησε την ορθότητα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

5

Αποφασίστηκε, ότι:

10 (1) Το κατά πόσο ένας είναι πληγείς οφειλέτης, δεν είναι ζήτημα προσωπικού θεσμού, αλλά αναφέρεται στα δικαιώματα μεταξύ των διαδίκων ως προς το συγκεκριμένο χρέος που αποτελεί το αντικείμενο της αίτησης.

15 (2) Ο ενάγων ή ο αιτητής σε εναρκτήρια αίτηση, δικαιούται να διακόψει με γραπτή ειδοποίηση την αγωγή, δηλαδή να την τερματίσει με δικαίωμα καταχώρησης νέας, οποτεδήποτε πριν την παραλαβή της υπεράσπισης, ή μετά την παραλαβή της, πριν προβεί σε οποιοδήποτε άλλο δικονομικό διάβημα (με επιφύλαξη ως προς οποιαδήποτε ενδιάμεση αίτηση).

20 (3) Μετά την παραλαβή της υπεράσπισης ή τη λήψη δικονομικού διαβήματος, η διακοπή της αγωγής τελεί υπό την αίρεση της εξασφάλισης άδειας από το Δικαστήριο.

25 (4) Η απόσυρση της αγωγής και η επακόλουθη απόρριψη της χωρίς άδεια του Δικαστηρίου, η οποία άδεια εξ ορισμού εμπεριέχει την αναγνώριση στον ενάγοντα δικαιώματος καταχώρησης νέας αγωγής, δημιουργεί δεδικασμένο.

30

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

35 *Tryfonos and Another v. Famagusta Shipping (1981) 1 C.L.R. 137,*

SCF Finance Co. Ltd v. Masri (No. 3) [1987] 1 All E.R. 194,

Thoday v. Thoday [1964] 1 All E.R. 341,

40 *Kypreos v. Kypreos (1984) 1 C.L.R. 565,*

Eleftheriades v. Cyprus Hotels (1985) 1 C.L.R. 677,

Evangelou and Another v. Ambizas and Another (1982) 1 C.L.R. 41,

Theon and Another v. Djoni and Another (1984) 1 C.L.R. 296,

Mills v. Cooper [1967] 2 QB 459,

Nicolaides v. Yerolemi (1984) 1 C.L.R. 742,

5

Pople v. Evans [1968] 2 All E.R. 743,

Birkett v. James [1977] 2 All E.R. 801,

10

Tolley v. Morris [1979] 2 All E.R. 561,

The "Indian Grace" [1994] 2 Lloyd's Law Rep. 331,

Henderson v. Henderson [1843-1860] All E.R. (Rep.) 378,

15

Hoystead and Others v. Taxation Commissioner [1962] A.C. 155,

Public Trustee v. Kenward [1967] 2 All E.R. 870,

20

Arnold v. Natwest Bank Plc [1991] 2 A.C. 93.

Έφεση.

Έφεση από τον αιτητή κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Σ. Νικολαΐδης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 28.1.91 (Αρ. Αίτησης 11/88) με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του αιτητή για δήλωση ή απόφαση του Δικαστηρίου ότι είναι πληγείς οφειλέτης σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινές Διατάξεις) Νόμος 24/79.

25

30

Χρ. Κιτρομηλίδης και Αιμ. Λεμονάρης, για τον Εφεσίοντα.

Στ. Πολυβίου (κα), για τους Εφεσίβλητους.

35

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

40

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Παρέχεται ή όχι δυνατότητα για καταχώριση νέας εναρκτήριας αίτησης (αγωγής με την έννοια των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας και του περί Δικαστη-

ρίων Νόμου του 1960, Ν. 14/60) όταν προγενέστερη, ακριβώς όμοια ως προς το αντικείμενό της, αποσύρθηκε και απορρίφθηκε; Αυτό είναι το ερώτημα που εγείρεται στην παρούσα έφεση.

- 5 Ο εφεσείων και η σύζυγός του οφείλουν στους εφεσίβλητους £36.000 πλέον τόκους δυνάμει ενυπόθηκου δανείου. Όταν ορίστηκε η ημερομηνία πώλησης του υποθηκευθέντος ακινήτου, ο εφεσείων και η σύζυγός του κατεχώρισαν την αίτηση 151/80 με την οποία ζήτησαν δήλωση πως είναι πληγέντες οφειλέτες. Δεν
 10 καταγράφουμε τα άλλα αιτήματα γιατί αναφέρονται σε όσα προβάλλονται ως συνέπειες που επέρχονται εκ του Νόμου για την αναγνώριση προσώπου ως πληγέντος οφειλέτη. Με παρεμπιπτον διάταγμα ανεστάλη η πώληση και μετά τη συμπλήρωση της δικογραφίας και επανειλημμένες αναβολές, η αίτηση ορίστηκε για ακρόαση για τις 13 Ιουνίου 1984. Την ημέρα εκείνη ο εφεσείων και η σύζυγός του απέσυραν την αίτηση, ανεπιφυλάκτως
 15 όπως δήλωσαν, νοουμένου ότι θα υπήρχε “αναστολή εκτέλεσης” μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 1984. Οι εφεσίβλητοι δήλωσαν ότι δέχονταν την “απόσυρση” και ότι συμφωνούσαν με την αναστολή προσθέτοντας πως δεν παραδέχονταν ότι οι αιτητές καλύπτονταν από τον περί Ανακουφίσεως Οφειλετών Νόμο του 1979. Το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση σημειώνοντας πως “οι δηλώσεις των δικηγόρων ως άνω γίνονται κανών του Δικαστηρίου”.
- 25 Παρήλθε ο χρόνος, δεν καταβλήθηκε οποιοδήποτε ποσό έναντι του χρέους και ορίστηκε νέα ημερομηνία πώλησης. Αμέσως μετά, καταχωρίστηκε από τον εφεσείοντα και τη σύζυγό του η αίτηση 7/86 στην οποία επιζητήθηκε και πάλιν, ως το βασικό αίτημα, δήλωση πως είναι πληγέντες οφειλέτες. Όπως και την
 30 πρώτη φορά ανεστάλη η πώληση μέχρι την εκδίκαση της αίτησης και αφού συμπληρώθηκαν οι γραπτές προτάσεις, η υπόθεση ορίστηκε για τις 24 Σεπτεμβρίου 1987. Εκείνη την ημέρα ο δικηγόρος των αιτητών ζήτησε άδεια “όπως αποσύρωμεν την αίτηση”, η δικηγόρος των εφεσιβλήτων δήλωσε πως ζητούσε τα έξοδα και
 35 το Δικαστήριο σημείωσε ότι “κατά συνέπειαν η αίτηση απορρίπτεται”. Ταυτόχρονα επιδίκασε τα έξοδα σε βάρος των αιτητών.

- 40 Δεν έμελλε να λήξει το θέμα. Για τρίτη φορά μετά τον ορισμό ημερομηνίας πώλησης, ο εφεσείων μόνος πλέον, με νέα αίτηση διεκδίκησε την ιδιότητα του πληγέντος οφειλέτη σε σχέση με το ίδιο χρέος. Όπως και κατά την προηγούμενη περίπτωση οι εφεσίβλητοι υποστήριξαν πως το θέμα που εγειρόταν είναι δεδικασμένο. Η ένσταση ακούστηκε ως προκαταρκτικό νομικό σημείο δυνάμει της Διαταγής 27 των Θεσμών περι Πολιτικής Δικονο-

μίας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως πράγματι δημιουργήθηκε δεδικασμένο και απέρριψε την αίτηση.

Οι εισηγήσεις των δυο πλευρών, εμπεριστατωμένες όπως ήταν, κάλυψαν ό,τι διακρίνουμε ως το αποφασιστικό κριτήριο. Επεκτάθηκαν όμως και σε αναζητήσεις που, με όλο το σεβασμό, δεν νομίζουμε πως δικαιολογούνται στο πλαίσιο των γεγονότων της υπόθεσης.

1. Ο εφεσείων είδε το ζήτημα να αναφέρεται στον "προσωπικό θεσμό" του (status) ως κατ' ισχυρισμόν πληγέντος οφειλέτη και με αναφορά στις υποθέσεις *Mills v. Cooper* [1967] 2 QB 459 και *Nicolaides v. Yerolemi* (1984) 1 C.L.R. 742 εισηγήθηκε πως, γι' αυτό το λόγο, ήταν αδύνατη η δημιουργία δεδικασμένου χωρίς ακρόαση και τελεσίδικη απόφαση. Δεν θα συζητήσουμε τη σχετικότητα των δύο υποθέσεων προς την εισήγηση ούτε θα ενδιαφέρουμε στα όσα απασχόλησαν τη νομολογία αναφορικά με το δεδικασμένο σε σχέση με αποφάσεις in rem, που καθορίζουν δηλαδή θέματα, μεταξύ άλλων, προσωπικού θεσμού. Όπως ορθά υπέδειξε το πρωτόδικο Δικαστήριο, το κατά πόσο πρόσωπο είναι πληγείς οφειλέτης δεν είναι ζήτημα προσωπικού θεσμού αλλά αναφέρεται στα δικαιώματα μεταξύ των διαδίκων ως προς το συγκεκριμένο χρέος που αποτελεί το αντικείμενο της αίτησης. (Βλ. *Tryfonos and Another v. Famagusta Shipping* (1981) 1 C.L.R. 137).
2. Ο εφεσείων στήριξε επιχειρήματα στις υποθέσεις *Pople v. Evans* [1968] 2 All ER 743, *Birkett v. James* [1977] 2 All ER 801 και *Tolley v. Morris* [1979] 2 All ER 561. Εισηγήθηκε πως η εφαρμογή τους θα πρέπει να οδηγήσει σε παραμερισμό της πρωτόδικης απόφασης. Αφορούσαν και οι τρεις στη διαφορετική περίπτωση της απόρριψης αγωγής ή αίτησης λόγω μη προώθησής της (for want of prosecution) και δεν θα ασχοληθούμε με όσα συναρτούνται προς αυτή την ιδιαίτερη πτυχή του θέματος. Καμιά από τις αιτήσεις του εφεσείοντα δεν απορρίφθηκε λόγω μη προώθησής της.
3. Οι εφεσίβλητοι πρότειναν πως, ανεξάρτητα από οτιδήποτε άλλο, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες αποσύρθηκε η πρώτη αίτηση δημιούργησαν κώλυμα από παράσταση (estoppel by representation) και παρέπεμψαν στην ανάλυση του θέματος όπως τη βρίσκουμε στο ομώνυμο έργο των Spencer Bower and Turner, 2η έκδοση. Δεν μπορούμε να εξετάσουμε την υπόθεση από τέτοια σκοπιά. Δεν απασχόλησε το πρωτόδικο Δικαστήριο

5 και δεν δόθηκε ειδοποίηση σύμφωνα με τη Δ.35 θ.10 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας ως προς πρόθεση των εφεσιβλήτων να ισχυριστούν ότι ενδείκνυται διαφοροποίηση της πρωτόδικης απόφασης από τέτοια ή οποιαδήποτε άποψη. Ούτως ή άλλως, δεν είχε εγερθεί τέτοιο θέμα με την υπεράσπιση.

4. Το πρωτόδικο Δικαστήριο θεώρησε πως η περίπτωση καλυπτόταν από την υπόθεση *SCF Finance Co Ltd v. Masri* (No. 3) [1987] 1 All E.R. 194. Η υπόθεση εκείνη αφορούσε στις επιπτώσεις από την απόσυρση, ουσιαστικά, ενδιάμεσης αίτησης πάνω στη δυνατότητα έγερσης του θέματός της, στο πλαίσιο μεταγενέστερης διαδικασίας, η οποία ενώ αφορούσε σε διαφορετικό θέμα, προϋπέθετα επίλυση του πρώτου. Κρίθηκε πως δημιουργήθηκε ό,τι καθιερώθηκε ως issue estoppel (που θα μπορούσε ίσως να αποδοθεί ως κώλυμα αναφορικά με επίδικο θέμα) και οι εφεσίβλητοι, με αναφορά σε μεγάλο αριθμό υποθέσεων από την *Hoystead and Others v. Taxation Commissioner* [1962] AC 155 μέχρι την *Arnold v. NatWest Bank PLC* [1991] 2 AC 93, επέκταθηκαν στο φάσμα των κανόνων που το συνθέτουν.

20 Το κώλυμα αναφορικά με επίδικο θέμα συνιστά μια από τις δυο εκφάνσεις του δεδικασμένου (estoppel per rem judicatam). Υφίσταται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες επιδιώκεται η επανασυζήτηση θέματος που ήδη αποφασίστηκε ή υπήρξε το αντικείμενο παραδοχής σε προγενέστερη δικαστική διαδικασία ως προϋπόθεση για τη θεμελίωση της αιτίας αγωγής που αποτελούσε το αντικείμενό της. Σε αντιδιαστολή προς το κώλυμα αναφορικά με την αιτία αγωγής (cause of action estoppel) που αποτελεί τη δεύτερη έκφασή του. (Βλ. *Thoday v. Thoday* [1964] 1 All E.R. 341).

30 Δεν εγείρεται ζήτημα κωλύματος ως προς επίδικο θέμα στην παρούσα υπόθεση. Δεν μας απασχολεί ορισμένο επί μέρους θέμα το οποίο αποφασίστηκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αλλά η ίδια η αιτία αγωγής που συνιστούσε το αντικείμενο των αιτήσεων που αποσύρθηκαν, την οποία ο αιτητής επιδιώκει να επαναφέρει με νέα αίτηση. Δεν θα ασχοληθούμε, επομένως, με όσα αναφέρθηκαν ως συναρτημένα προς τις αρχές που διέπουν τη δημιουργία κωλύματος αναφορικά με επίδικο θέμα και δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσουμε την εμβέλεια της υπόθεσης *SCF Finance Co Ltd v. Masri* No. 3 (ανωτέρω).

40 Το ζήτημα καλύπτεται από τη Δ. 15 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας. Οι προεκτάσεις της εξηγήθηκαν στις υποθέσεις *Kypreos v. Kypreos* (1984) 1 C.L.R. 565 και *Eleftheriades v.*

Cyprus Hotels (1985) 1 C.L.R. 677. Με τη θέσπισή της η ελευθερία που αναγνωρίζεται στον ενάγοντα για απόσυρση της αγωγής οποτεδήποτε, διατηρώντας δικαίωμα επαναφοράς της αιτίας της αγωγής που αποτελούσε το αντικείμενό της με νέα αγωγή ή σε μεταγενέστερη διαδικασία, δεν υπάρχει πλέον. Ο ενάγων μπορεί να αποφασίσει αν θα προωθήσει την αγωγή του ή αν θα την αποσύρει. Αυτό είναι δικό του προνόμιο και είναι ο κανόνας πως στο βαθμό που η απόσυρση της αγωγής διενεργείται για να οδηγηθεί η ορισμένη αντιδικία σε οριστικό τέλος, ούτε ο εναγόμενος έχει λόγο αλλά ούτε και το Δικαστήριο. Εκείνο που δεν δικαιούται να κάμει είναι να τερματίσει οποτεδήποτε θέλει τη διαδικασία διατηρώντας μονομερώς το δικαίωμα να επανέλθει στα ίδια. Οι περιορισμοί εν προκειμένω είναι σαφείς. Ο ενάγων δικαιούται να διακόψει (discontinue) με γραπτή ειδοποίηση την αγωγή, δηλαδή να την τερματίσει με δικαίωμα καταχώρισης νέας, οποτεδήποτε πριν την παραλαβή της υπεράσπισης, ή μετά την παραλαβή της πριν προβεί σε οποιοδήποτε άλλο δικονομικό διάβημα (με επιφύλαξη ως προς οποιαδήποτε ενδιάμεση αίτηση). Από εκεί και πέρα ο ενάγων παύει να είναι dominus litis. Η διακοπή της αγωγής τελεί πλέον υπό την αίρεση της εξασφάλισης άδειας από το Δικαστήριο. Η απόσυρση της αγωγής και η επακόλουθη απόρριψή της χωρίς τέτοια άδεια που εξ ορισμού εμπεριέχει την αναγνώριση στον ενάγοντα δικαιώματος καταχώρισης νέας αγωγής, δημιουργεί δεδικασμένο. Βλ. Spencer Bower and Turner - The Doctrine of Res Judicata 2η έκδοση σελ. 36, παράγραφος 39).

Συμπληρώθηκαν οι έγγραφες προτάσεις, η αίτηση, εννοούμε τη δεύτερη, ορίστηκε για ακρόαση και δεν ήταν πλέον στο χέρι του αιτητή να τη "διακόψει". Η άδεια που ζήτησε για απόσυρση της αίτησης δεν υπονοούσε "διακοπή" με διαφυλαγμένο το δικαίωμα του για καταχώριση νέας αίτησης. Δεν ζητήθηκε άδεια για "διακοπή". Σαφώς ο εφεσείων δεν απευθύνθηκε στη διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου με αυτή την έννοια και οριστικά το Δικαστήριο δεν άσκησε διακριτική εξουσία, όπως υποδηλώνει το γεγονός ότι απέρριψε την αίτηση "κατά συνέπειαν" της δήλωσης του εφεσείοντα. Η αίτηση απερρίφθη όπως ήταν η επιθυμία του εφεσείοντα. Δεν διεκόπη κατ' εφαρμογήν της Δ. 15, δημιουργήθηκε δεδικασμένο και ο αιτητής δεν δικαιούται να επανέλθει.

Δεν έχουμε αναφερθεί και στην πρώτη αίτηση γιατί σε σχέση προς αυτή αναπτύχθηκε ιδιαίτερο επιχείρημα. Αντικείμενό της ήταν ο ισχυρισμός του εφεσείοντα και της συζύγου του πως ήταν πληγέντες οφειλέτες με την έννοια του όρου όπως την καθόριζε ο Νόμος τότε. Πριν την καταχώριση της δεύτερης αίτησης ο Νόμος

τροποποιήθηκε με το Ν. 114/85 και μάλιστα αναδρομικά ώστε να καλύπτεται όλη η περίοδος από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του βασικού Νόμου. Ο τροποποιητικός Νόμος άλλαξε τον ορισμό του πληγέντος οφειλέτη. Στην αρχική μορφή του ορισμού η ύπαρξη ή μη του συστατικού στοιχείου της ικανότητας του αιτητή “να ανταποκριθεί προς τας συμβατικές αυτού υποχρεώσεις εξ ων προέκυψε η οφειλή” θα έπρεπε να κρίνεται πάνω στη βάση των δεδομένων κατά το χρόνο της δίκης. (Βλ. *Evangelou and Another v. Ambizas and Another* (1982) 1 C.L.R. 41). Με την τροποποίηση, αυτό το συστατικό διαφοροποιήθηκε ώστε να θεωρείται ως πληγείς οφειλέτης εκείνος που “επηρέασθη εις τοιούτον βαθμόν ούτως ώστε να μη ηδύνατο ούτος κατά τον χρόνον αμέσως μετά την 14ην Αυγούστου 1974 να ανταποκριθεί προς τας συμβατικές αυτού υποχρεώσεις εξ ων προέκυψε η οφειλή”.

Είναι η εισήγηση του εφεσείοντα πως και αν είχε δημιουργηθεί δεδικασμένο με την απόσυρση της πρώτης αίτησης αυτή η νομοθετική αλλαγή συνιστά εξαιρετική περίπτωση που θα δικαιολογούσε παράκαμψή του. Επικαλέστηκε συναφώς την υπόθεση *Arnold v. Natwest Bank PLC* (ανωτέρω) στην οποία η Δικαστική Επιτροπή της Βουλής των Λόρδων ανέλυσε το ζήτημα και στην υπόθεση *The “Indian Grace”* [1994] 2 Lloyd’s Law Rep, 331. Στην υπόθεση *Theori and Another v. Djoni and Another* (1984) 1 C.L.R. 296, με αναφορά στις υποθέσεις *Henderson v. Henderson* [1843 - 1860] All E.R. (Rep) 378, *Hoystead and Others v. Taxation Commissioner* (ανωτέρω) και *Public Trustee v. Kenward* [1967] 2 All E.R. 870, επαναλήφθηκε πως δημιουργείται δεδικασμένο όχι μόνο σε σχέση με όσες αξιώσεις περιλήφθηκαν στην πρώτη αγωγή αλλά και σε σχέση με εκείνες που μπορούσαν να προβληθούν ως ενταγμένες στο πλαίσιο του αρχικού αντικειμένου της αντιδικίας, αλλά δεν προβλήθηκαν. Είναι θεμελιωμένο πως αυτή η προέκταση ισχύει και ως προς τις δύο εκφάνσεις του δεδικασμένου δηλαδή και για κώλυμα αναφορικά με την αιτία της αγωγής και για κώλυμα αναφορικά με επίδικο θέμα. Στην υπόθεση *Arnold v. NatWest Bank PLC* (ανωτέρω) αποφασίστηκε πως όπου εξαιρετικές περιστάσεις δείχνουν ότι η άκαμπτη εφαρμογή των κανόνων ως προς το δεδικασμένο θα οδηγούσε σε αδικία ενώ, αντίστροφα, η παράκαμψή τους δεν θα απέληγε σε κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας, δικαιολογείται η συζήτηση θέματος σε νέα δικαστική διαδικασία έστω και αν αυτό το θέμα πράγματι αποφασίστηκε σε προηγούμενη ή ενώ δεν είχε προβληθεί για να αποφασιστεί, θα μπορούσε να είχε προβληθεί. Η υπόθεση *Arnold v. NatWest Bank PLC* (ανωτέρω) δεν αφορούσε σε κώλυμα ως προς την αιτία της αγωγής αλλά σε κώλυμα ως προς επίδικο θέμα. Στην υπόθεση *The “Indian Grace”* (ανωτέρω) κρίθηκε

ότι, κατ' εφαρμογήν της, ισχύουν τα ίδια και στην περίπτωση κωλύματος ως προς την ίδια την αιτία της αγωγής, σε σχέση όμως με θέμα που ενώ δεν αποφασίστηκε πράγματι, θα μπορούσε να είχε προβληθεί στο πλαίσιο της πρώτης διαδικασίας για να αποφασιστεί.

5

Η παρούσα περίπτωση δεν θα ενέπιπτε σε καμιά από τις εξαιρέσεις του κανόνα γιατί, αν είχε δημιουργηθεί δεδικασμένο με την απόσυρση της πρώτης αίτησης, αυτό θα συνίστατο σε κώλυμα ως προς την αιτία της αγωγής, όπως αυτή προβλήθηκε. Θα αφήσουμε όμως τη συζήτηση αυτή μέχρις εδώ γιατί στην πραγματικότητα η απόσυρση της πρώτης αίτησης δεν δημιούργησε δεδικασμένο σε σχέση με την αιτία αγωγής της δεύτερης και της τρίτης. Δεν επιχειρείται η επαναφορά προς συζήτηση του κατά πόσο ο εφεσείων ήταν πληγείς οφειλέτης στο πλαίσιο του Νόμου όπως αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο της υποβολής της πρώτης αίτησης, πριν δηλαδή από την τροποποίησή του. Η δεύτερη και η τρίτη αίτηση αφορούσαν στο διαφορετικό ζήτημα του κατά πόσο ο εφεσείων είναι πληγείς οφειλέτης σύμφωνα με το Νόμο όπως αυτός διαμορφώθηκε μετά την τροποποίησή του. Συνιστά στοιχειώδη όρο για τη δημιουργία δεδικασμένου ως προς την αιτία αγωγής η ταυτότητα του αντικειμένου της αντιδικίας στις δύο διαδικασίες, την προγενέστερη και την μεταγενέστερη, και αυτός ο όρος ελλείπει σε σχέση με την πρώτη αίτηση.

10

15

20

Ενόψει της απόσυρσης της δεύτερης αίτησης, για τους λόγους που έχουμε εξηγήσει, δεν παρεχόταν δυνατότητα επαναφοράς του αντικειμένου της με την τρίτη αίτηση και η έφεση πρέπει να απορριφθεί. Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.

25

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.

30